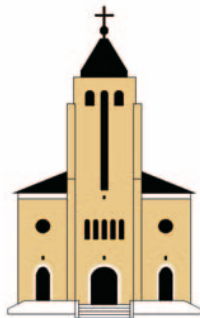

MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia

ALAPÍTVÁ: 1992 • 2017/2. SZÁM • ÁPRILIS 15.

KRISZTUS FELTÁMADT!

Kedves Testvérek! Krisztus feltámadt! A feltámadt Krisztus fénye ragyogja be bizonytalanságaink és félelmeink sötétségét! Fogadjátok szeretettel ebből az alkalomból Ferenc pápa egyik beszédének részletét.

Mindenkinek áldott Húsvétot kíván: **Sándor atya**

„Milyen nagy öröm, hogy átadhatom nektek ezt az üzenetet: Krisztus feltámadt! Szeretném, hogy eljusson minden házba, minden családba, különösen oda, ahol több a szenvedés, a kórházakba, a börtönökbe...

Mindenekelőtt azt szeretném, hogy ez az üzenet eljusson minden szívbe, mivel Isten ott akarja elvetni ennek az Örömhírnek a magvát: Jézus feltámadt, van remény a számodra, többé már nem állsz a bűn, a rossz uralma alatt! Győzött a szeretet, győzött az irgalom! Mindig győz Isten irgalmasága!

Mi is, miként az asszonyok Jézus tanítványai közül, akik elmentek a sírhoz, és üresen találták azt, megkérdezhetjük önmagunktól, mi az értelme ennek az eseménynek. Mit jelent az, hogy Jézus feltámadt? Azt jelenti, hogy Isten szeretete erősebb a rossznál, sőt magánál a halálnál is; azt jelenti, hogy Isten szeretete átalakíthatja életünket, virágba boríthatja azokat a sivatagos tájakat, amelyek a szívünkben vannak. És ezt teheti Isten szeretete.

Ugyanaz a szeretet, amelynek okán Isten Fia emberré lett, és elment a legvégsőig az alázatban és az önátadásban, egészen az alvilágig, az Istentől való elszakíttottság mélységéig, ugyanaz az irgalmas szeretet árasztotta el fénnel Krisztus holttestét, és átalakította azt, átvezette azt az örök életbe. Jézus nem tért vissza a korábbi életéhez, a földi élethez, hanem belépett Isten dicsőséges életébe, és a mi emberi valónkkal lépett be oda, megnyitotta előttünk a reménnyel telt jövőt.

Íme, ez a Húsvét: a kivonulás, az ember átmenete a bűn, a rossz rabszolgaságából a szeretet, a jó szabadságára. Mivelhogy Isten az élet, és csakis élet, s az ő dicsősége mi vagyunk, az élő ember.

Kedves fivéreim és nővéreim, Krisztus egyszor s mindenkorra és mindenkiért meghalt és feltámadt, ám a feltámadás erejének, ennek a rossz rabszolgaságából a jó szabadságára való átmenetnek minden korban, létezésünk konkrét helyein, mindennapi életünkben aktualizálódnia kell. Napjainkban is mennyi pusztaságon kell átkelnie az emberi lénynek! Legfőként azon a sivatagon, amely saját magában van, amikor nincs meg benne az Isten és a felebarát iránti szeretet, amikor hiányzik belőle annak tudatossága, hogy mindannak az őrzőjévé kell lennie, amit a Teremtő nekünk adott és nekünk ad. Azonban Isten irgalma virágba boríthatja a legszárazabb talajt is, újra életet adhat a kiszáradt csontoknak.

Íme tehát a meghívás, amellyel mindannyiótokhoz fordulok: fogadjuk be Krisztus feltámadásának a kegyelmét! Engedjük, hogy Isten irgalmassága megújítson minket, engedjük, hogy Jézus szeressen minket, engedjük, hogy szeretetének ereje átalakítsa a mi életünket is; és váljunk eszközeivé ennek az irgalomnak, legyünk olyan csatornákká, amelyeken keresztül Isten megőrizheti a földet, megőrizheti a teremtett világot és kivirágoztathatja az igazságosságot és a békét.

Kérjük hát a feltámadt Jézustól, hogy alakítsa át a halált életté, változtassa a gyűlöletet szeretetté, a bosszúállást megbocsátássá, a háborút békévé. Igen, Krisztus a mi békénk, és általa könyörögjünk békéért az egész világ számára.”

Ferenc pápa húsvéti üzenete, 2013. március 31.

VISSZATEKINTŐ

IFJÚSÁGI KERESZTÚT

2017. március 29.

Március 29-én a Dél-pesti plébániák szervezésével ismét ifjúsági keresztúton vehettünk részt, ezúttal Pestszentimrén. A fáklyás menet a Tölgy utca–Nemes utca sarkáról indult, majd folytattuk utunkat át az Alacska úti lakótelepen egészen az imrei plébániáig. Taizéi énekekkel teli elmélkedős sétánkat

öt stáció szakította meg, melyeket egy-egy plébánia diákjai mutattak be jobbnál-jobb ötleteket felhasználva. Elképesztő volt látni, ahogy az ifjúság közösen cipeli Jézus keresztjét állomásról állomásra, közben megtapasztalva mekkora, nem feltétlenül csak fizikai erő szükséges ehhez. A célba érve közös imádság és áldás után egy jó kedélyű beszélgetős agapén vehettünk részt, ezzel is megkoronázva amúgy unalmas hétköznapi esténket.

B. E.

MÁJUS

Május hagyományos magyar neve Pünkösöd hava. A hónap jeles szentje **Szent Flórián katona, vértanú.**

Magas rangú katonatiszti családból származott, s maga is a császári hadsereg tisztje lett. A III. század második felében szolgált, s mint sok más katona, ő is keresztény lett. Flórián – kitöltvén a szolgálat éveit, békeségben búcsút vett a seregtől, s mint kiszolgált katona letelepedett Norcium tartományban, Mantemben.

Diocletianus császár idején, 303-ban újabb keresztényüldözések törttek ki. Flóriánhoz eljutott a hír, hogy ki fognak végezni negyven keresztényt. Ekkor útnak indult, hogy segítségére legyen a foglyoknak. Mielőtt még beért a városba, feltartóztatták a keresztényekre vadászó katonák. Flórián egyenesen megmondta, hogy ő bizony Jézus Krisztus hű katonája. Így szólott hozzájuk: „Ne fáradjatok tovább, hagyjátok őket elmenni, hiszen itt vagyok én, magam is keresztény vagyok, ráadásul katona. Menjetek és jelentsétek a parancsnoknak.” A bíró elé vitték, aki megbotoztatta, és arra ítélte, hogy vessék a folyóba.

Az ítéletet 304. május 4-én hajtották végre az Enns folyó hídjáról. Egykori katonatársai vitték a kivégzésre. Megkötözték, követ kötöttek a nyakába, és fölállították a híd

korlátjára, de katonatársai közül egyik sem merte a vízbe taszítani. Hosszú idő után jött egy fiatal katona, aki nem ismerte Flóriánt, ő odaugrott és belelökte a folyóba. Ám amikor kíváncsian utánatekintett, hogy lássa, amint elmerül, megvakult.

Flórián holttestét egy Valéria nevű özvegy kiemelte a vízből és eltemette. A sír fölé

később templomot emeltek. A tisztelete főként Bajorországban, Ausztriában és Magyarországon terjedt el. Hazánkban, templomokban, utak mentén gyakran találkozhatunk Flórián képével vagy szobrával. Katonaruhában, égő házzal ábrázolják, melyre dézsából vizet önt. A tűzoltók, katonák, szénégetők, kovácsok, halászzal foglalkozók védőszentje.

Legendája szerint még gyermek volt, amikor imádságára kialudtak egy égő

ház lángjai. Egy másik néphagyomány szerint egy szénégetőt mentet meg a tűzhaláltól, amikor ő hozzá fohászzkodott.

Kérünk, Urunk, Szent Flórián érdemeiért és könyörgésére oltalmaz bennünket minden lelki és testi veszedelem, főként a tűz pusztításai és gonosz vágyaink lelket emésztő lángjai ellen!

Forrásmű: Szentek élete, SZIT, Budapest 2009.

N. K. E.

ÉLŐ MŰLT A JELENBEN

A Nagyhét – bár közel 2 évezred az időbeli különbség – a jelenbe emeli Jézus szenvedéstörténetét és feltámadását: így élhetjük át, hogy mi történt Jézussal emberi életének utolsó egy hetében; megsejthetjük azt az örömet, amelyet a tanítványok – s köztük elsőként Mária Magdolna – átélhettek a feltámadt Jézussal való találkozás során. Ezeket az eseményeket idézzük fel a Nagyhét napjainak liturgiájában.

Nagyhét **virágvasárnap**pal veszi kezdetét: Jézus ünnepélyes keretek között vonult be számárháton Jeruzsálembé. A tömeg elismerte Jézust Messiás-királynak: pálmákkal köszöntötték, ruháikat az útra vetették Jézus előtt. Ezen a héten még tanított Jeruzsálemben: például ekkor tanított a szegény özvegyasszonyról, aki mindenét odaadta Istennek, ami csak az övé (2 fillért). Jézus jobban értékelté ezt az adományt, mint a gazdagok feleslegéből adakozott nagyobb felajánlásokat. Föllépett az öncélú, formális isten-tisztelet és a képmutató hívők ellen. Beszélt az utolsó időkről is: megjövendölte nemcsak a templom, de Jeruzsálem pusztulását is, amely azért fog bekövetkezni, mert a nép nem hallgat Isten tanítására. Beszélt visszajöveteléről és annak előzményeiről, azokról a jelekről, amelyek alapján felismerhetjük az utolsó időket (népek egymás elleni harca, természeti katasztrófák, éhségek, járványok, álmessiások eljövetele stb.). Az egész emberiséget megrendítő események után – amelyek során a világ régi formája meg fog semmisülni – megjelenik Jézus Krisztus dicsőségben, és egy új korszak kezdődik majd, amelyben már nem

lesz többé hatalma a bűnnek és a gonzságnak. Jézus a jelenben – amely a mi jelenünk is – éberségre és imádságra biztatta tanítványait, hogy majd megállhassanak az Emberfia előtt.

Az utolsó vacsora: csütörtök este, a széder-vacsora előtt Jézus maga mosta meg tanítványai lábát, majd velük együtt fogyasztotta el azt. Ekkor alapította meg az Oltáriszentséget – amelyre minden mise során emlékezünk és megünnepelünk –, és elköszönt tanítványaitól: *„Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben. Ha teljesítitek parancsaimat, megmaradtok szeretetemben, amint én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek is, és teljes legyen az örömötök. Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szeretlek benneteket. Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért. Ha megteszitek, amit parancsolok nektek, a barátaim vagytok.”*

Jézus igyekezett erőt adni a tanítványainak a következő nap eseményeihez: *„Szomorkodtok, de szomorúságotok örömmé változik. Az asszony is szomorú, aki szül, mert elérkezett az órája. Amikor azonban megszületik a gyermeke, azon való örömeben, hogy ember született a világra, nem gondol többé a gyötrelmeire. Így most ti is szomorúak vagytok. De viszontlátlak benneteket, s akkor majd örül a szívetek, és örömötök nem veheti el tőletek senki.”*

Jézus elfogása – Júdás árulását követően

– a Getszemáni kertben történt. Jézus félrevonult tanítványaitól, hogy imádkozzon az Atya akaratának beteljesedéseért. Erről a megrendítő belső vívódásról Lukács evangéliumában olvashatunk: Jézus imádsága szinte halálos küzdelemmé vált.

Elfogatását követő reggel a Templom-hegyen történt meg a Nagytanács ülése, ahol Jézust halálra ítélték hamis próféta vádjával, majd a római helytartó elé vezették. Pilátus a vádak ellenére sem talált benne bűnt, s felkínálta a lehetőséget, hogy ő legyen az az elítélt, akit az ünnep alkalmából szabadon bocsátanak. Azonban a közakarat nem őt választotta, így végül Pilátus kimondta rá a halálos ítéletet: megkorbácsolják szöges korbáccsal, kigúnyolták: Jézusról levették a ruháit, majd egy nagy vörös anyagot terítettek rá, amelyet kineveztek királyi palástnak. Tövisből koszorút fontak, és a fejére tették koronaként. A kezébe egy nádszálat adtak királyi jogarként. Ezután térdet hajtottak előtte, mint egy király előtt, közben arcul ütötték, szembe köpték, a végén még a nádszálat is eltörték a fején.

A Golgotán feszítették keresztre, ahová magának kellett kereszttjét felcipelnie. Az apostolok – Jánost kivéve – félelmükben nem maradtak mellette az utolsó órákban; édesanyja és az őt követő asszonyok kísérték a Koponyahegyre, és maradtak mellette az utolsó evilági percig. Még szenvedése közepette is másokért imádkozott, bocsánatért könyörgött azok számára, akik keresztre jutatták: „*Atyám, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit tesznek.*” Életét Isten kezébe ajánlva halt meg: „*Atyám, a kezedbe ajánlom lelkemet.*” Testét Arimáthiai József – egy másik tanítványa – temette el egy nagy kővel zárva el a sír bejáratát.

Jézus feltámadása: a hét első napjának (vasárnap) reggelén az asszonyok üresen

találták Jézus sírját. A nagy kő, amely a sírt elzárta, el volt hengerítve. Jézus feltámadt, minden, amit előre megmondott, beteljesült. Feltámadása után Jézus először a Mária Magdolnának jelent meg. Az első találkozást követően a tizenegy tanítvány és az emmausi tanítványok is láthatták. Később – mennybemenetelig – többször is megjelent köztük és tanított.

Engedjete meg nekem rövid kitérőként egy kérdést: sokat gondolkoztam azon, Jézus miért Mária Magdolnát választotta feltámadásának első hírnökéül, miért nem Pétert, vagy Jánost? Akkoriban asszonyok még bírósági ügyekben sem tanúskodhattak, Jézus mégis egy nőt választott annak a mindent megváltoztató eseménynek az első tanújává, amely azóta is meghatározza az emberiség sorsát, és egyben a kereszténység alapja lett. Erre a nyitott kérdésre a későbbiekben szívesen keresném veletek a választ...

ELEVEN MŰLT: A NAGYHÉT LITURGIÁI

Az ünnepi események ma is virágvasárnapkal kezdődnek: a jeruzsálemi érkezésre a misére való ünnepélyes bevonulás és a barkaszentelés emlékeztet, s ezen a szertartáson hangzik el a szenvedéstörténet, a passió. Nagycsütörtökön az utolsó vacsorára emlékezünk. Az esti szentmise elején, a dicsőítést követően elnémul az orgona, a templomok csengői és harangjai is elhallgatnak a nagyszombati vigília szertartásáig: úgy tartják, ilyenkor Rómába mennek, hogy ott gyászolják Krisztust. Jézus az utolsó vacsorán, szeretetének végső jelét adva, megmosta tizenkét apostola lábát. Az önmagát teljesen kiüresítő Urat követve az esti szentmise celebránsa sok helyütt megmossa tizenkét hívő lábát. A tavalyi évtől kezdve, Ferenc pápa döntése alapján már ►

▶ nők is lehetnek (sőt, javasolt is, hogy legyenek) a kiválasztottak között, mert a hívők ezen kis csoportjának is ki kell fejeznie Isten népe minden részének sokszínűségét és egységét.

Az elfogatásra és Jézus ruháitól való megfosztására emlékeztet az oltárfosztás: a szentmise végén minden dísz eltávolítanak az oltárról, és a hívek csendben, elbocsátás nélkül távoznak a templomból. Az oltárfosztás után az egyház éjszakai virrasztással osztozik Krisztus szenvedésében és lelki tusájában, amelyet az Olajfák hegyén elszenvedett. Jézus szenvedésére figyelmeztet az is, hogy nagycsütörtök estétől húsvétig a katolikus templomokban nincs szentmise.

Ismét egy személyes gondolat: mindig nehezemre esett elképzelni az utolsó napot, milyen lehetett a maga nyers valóságában. Amióta láttam a *Passió* című filmet (amelyet először Kerényi Lajos atya kedvéért néztünk meg, akihez jegyesoktatásra jártunk, s akitől „házi feladatként” kaptuk megnézni az akkor a mozikba kerülő alkotást), már vizuális és művészi tapasztalatom lehet róla, amely a keresztút mellett segít átélnem a szenvedéstörténetet.

Nagypéntek a megbocsátás, a megtérés, a Krisztushoz fordulás napja. Az egyház ezen a napon szigorú böjt megtartását kéri a hívektől. Ezzel az önmegtagadással is kifejezhetjük szeretetünket Jézus iránt. Nagypéntek az év legmegrendültebb liturgiája. A nap folyamán a templomokban elhangzik a lamentáció (Jeremiás siralmi) és általában délután 3 órakor keresztút-járás is tartanak. A Jézust jelképező oltár díszek nélkül, csupaszon áll, nincsen rajta sem kereszt, sem terítő, sem gyertya. De emlékeztethet az üres oltár a Golgota csupasz sziklatömbjére is, amelyen a megváltás áldozata végbement. A nagypéntek ősi szertartása már a kezdeti időktől kialakult és három fő

részből áll: az igeliturgiából olvasmányokkal és egytetemes könyörgésekkel, a kereszt előtti hódolatból, valamint a szentáldozás szertartásából.

Nagyszombat a gyász napja, Jézus most sírban fekszik egy nagy kővel elzárva. Nagyszombaton egész nap lehetőség van imádságra a szent sír előtt.

Húsvét éjszakáján az egyház talán legszébb ünneplése jeleníti meg számunkra a szent titkokat. A vigília szertartása négy, jól elkülönülő lényegi részből áll: a fény liturgiájából, az igeliturgiából, a vízszentelésből és az áldozati liturgiából. A tűzszentelés már sötétben kezdődik, abban a sötétben, amely a világra borult Krisztus halála után, amikor úgy látszott, hogy a halál legyőzte az életet, a bűn legyőzte Krisztust. Ebben a sötétben gyullad meg a remény: Krisztus feltámadásának fénye. Az új tűzről gyújtják meg a húsvéti gyertyát. Az olvasmányok és a prédikáció után következik a keresztvíz megszentelése és a keresztelés. Ha nincs keresztelés, az egyház akkor is vizet szentel, és a hívek megújítják keresztségi fogadalmukat: ellene mondanak a sátnak, és megvallják hitüket a Szentháromság egy Istenben, s keresztségükre emlékezve a pap meghinti őket az új vízzel. Ezt követően a mindenszentek litániája hangzik el, hiszen a keresztséggel az ember tagja lesz az egyháznak, amelyhez hozzátartozik a szentek közössége. A szertartás a szentmise szokott rendje szerint folytatódik. A szentáldozásban a feltámadt Üdvözítővel találkozunk. A szentmise után kezdődik a feltámadási körmenet. A hívők ünneplése kilép a templom falai közül, és a világnak hirdeti a feltámadás örömét.

Húsvét vasárnap az örömé: a feltámadt Jézust ünnepeljük. Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt! Alleluja!

K. M. K.

MINITÁBOR

Albertirsa, 2017. március 3–5.

Péntek délután viszonylag rövid utat megtéve egészen frissen érkeztünk Albertirsára. Szállásunk elfoglalása után ismerkedős játékokkal indítottunk, majd csoportokra bomlottunk, melyek nevét a négy égtáj adta. A Kati néninek köszönhető finom vacsora elfogyasztása után keresztutat jártunk, melyhez csak a mécsesek kicsi lángjai adtak fényt.

Másnap reggel a szokások reggeli torna

(egyre kreatívabban a gyerekek...), ima, reggeli után kézműveskedés következett, amihez fiúk-lányok csoportokra osztódtunk. Amíg a lányok kihajtható térbeli virágokkal teli üdvözlőkártyákat készítettek, addig a fiúk az aznap esti hangulatért felelős óriás társasjátékot,

és annak egészen kacifántos szabályait alkották meg.

Ezt követően kényelmes cipőt húztunk, és elindultunk felfedezni a környéket. Útközben láthatunk a Szelezcky-Szapáry kastély maradványait, s meglátogatunk a birtokhoz tartozó, Ybl Miklós által tervezett, egészen különleges kis kápolnát és az alatta lévő kriptát.

Délután kísérteltünk a mezőre, ahol kezdetét vette a nagy Észak-Nyugat-Dél-Kelet méta mérkőzés. Az eredmény végül döntetlen lett, és a rájátszás már futball formájában történt! Kissé fáradtan, de még mindig lelkesen vettünk részt az esti misén, majd felköszöntöttünk 9. születésnapját ünneplő kis táborozónkat.

Vasárnap délelőtt új élményekkel gazdagodva és lélekben feltöltődve tértünk vissza, hogy ismét belevegyünk magunkat iskolai teendőink sokaságába.

B. E.

ÁGOSTON-PAPP MÓNIKA ÉS GÁBOR

*Amikor 2015-ben Ágoston-Papp Mónika keramikus művészt a kerületi önkormányzat Művelődésért-díjjal tüntette ki, azzal hárította el a **MUSTÁRMAG**ban való megjelenést, hogy „nem akar a csapból is ő folyjni”. Aztán elröpiült két év, és most végre létrejött a páros interjú Mónikával és szintén keramikus férjével, Gáborral, amelyből az is kiderül, hogy eseményekben és alkotásokban gazdag két év volt.*

■ *Mónika, gyerekkorodban mi akartál lenni? Mikor döntött el, hogy keramikus leszel?*

Mónika: 18 évesen szerettem bele a kerámiába, előtte régész, etológus, kecskepásztor, tanyasi tanítónő szerettem volna lenni. Érettségi után nagybátyámék meghívtak az Egyesült Államokba, ott ismerkedtem meg egy keramikusnővel, aki nagy hatással volt rám.

■ *Milyen családból származol? Szüleid nem mondták, hogy legyen egy „rendes végzettséged” is, mert a művészpálya bizonytalan?*

Mónika: Első generációs értelmiségi családból származunk mindketten, paraszt ősökkel, az én családomban fazekas felmenők is voltak. Azt hiszem, az én jogász-közgazdász anyukám nem nagyon értette a választásomat, de nem szólt bele. Ennek ellenére van „rendes” szakmám is, az ELTE-n angol szakot végeztem. 10 évig tanítottam nyelviskolában, amíg nem volt saját kemencém és műhelyem. Szerettem tanítani, de a kerámia

győzött. Gábor pedig szociálpedagógus, és családterápiát is tanult.

■ **Kezdő keramikusokként hogyan kaptátok az első megbízásokat?**

Gábor: Amíg voltak galériák (Képcsarnok, Idea), amelyek iparművészettel is foglalkoztak, addig ezekbe vittük az alkotásainkat. Bármit vihettünk, ami a szívünkbelől fakadt, legfeljebb nem adták el. Igazából egész jól ment.

Mónika: A rendszerváltozás után meg-

szűntek, elsovadtak ezek a galériák, azóta a hűséges gyűjtőinkből élünk, illetve Gábor áldozatából, aki „rendes, dolgozó emberré” avansált. És olykor-olykor kapunk egy igazán szép megbízást.

■ **Mikor és hol találkoztatok? Van köze a keramikusságnak a találkozásotokhoz, vagy teljesen véletlen, hogy két keramikus összekerült?**

Gábor: Ugyanabba gimnáziumba jártunk, egy évfolyamra. Én már 16 éves korom óta fazekasnak készültem, de Mónika csak az amerikai útja során kezdett érdeklődni a kerámia iránt. Az ő érdeklődése és az enyém a szakmán belül eleinte teljesen más irányú volt. Engem a fazekasság, az archaikus művészet érdekelt, őt pedig a modern kerámia. Végül a különböző érdeklődésünk miatt sokat tudtunk egymástól tanulni.

■ **Mi volt előbb – a közös szakmai munka, és abból lett a szerelem, vagy fordítva?**

Mónika: Én határozottan Gábor kék szemébe szerettem bele, nem is tudtam akkor még, hogy fazekas szeretne lenni.

Gábor: A szerelem volt az első (és a második). A közös munka meg magától jött. Amikor összeházasodtunk, minden úgy összeillett, mint a puzzle darabkái, akár a kerámiában addig megszerzett gyakorlatról, ismeretekről beszélünk, akár a kerámiaműhely berendezéséről.

■ **Egyszer egy interjúban meglepve hallottam, hogy a gobelinművészek közül nem mindenki tudja meg is szőni, amit tervezett, gyakran mást kér meg a megvalósításra. A kerámiánál is van ilyen, hogy elválnak a művészi koncepció, a tervezés és a megvalósítás?**

Mónika: Az ipari tervezőknél, designereknél ez talán gyakoribb, bár nehéz elképzelnem, hogy bírja ki valaki, hogy ne kerüljön kapcsolatba az anyaggal! De nálunk is előfordul, hogy kitalálok valamit, és később ►

▶ kiderül, hogy Gábor nélkül nem tudom megcsinálni.

■ **Milyen munkamegosztás van köztetek? Az adott feladat mennyire befolyásolja azt, hogy melyikőtök mit csinál?**

Gábor: Az adott feladat is meghatározó. Önállóan is dolgozunk, de sokszor besegítünk egymásnak. Például általában én mázazok vagy korongozok, a kemencét is én rakom be. A faháttereket is én készítem. Mónika mintáz, fest és nagyokat álmodik. De folyamatosan változnak a dolgok. Az első tíz évünk szimbioziszban telt, együtt voltunk szinte a nap 24 órájában, együtt kerámiáztunk, alkottunk, és egy idő után elég volt szinte csak gondolni valamire, a másikunk értette. Nagyon szép időszak volt. Azután jött az az idő, amikor főállásom lett, ez új helyzetet teremtett; én kevesebbet tudtam kerámiával foglalkozni, inkább csak arra futotta az erőmből, hogy besegítettem egy-

egy munkafázisba. Ezt akkor kissé rosszul éltem meg, ma szükségszerűnek látom, mert Mónika akkor talán kényszerűségből is, de új, szerintem különlegesebb úton kezdett járni. Én akkor is hittem, hogy tehetséges művész, de neki is el kellett hinnie.

■ **Mikor és hogyan kerültetek Szemerére? Hogy vesztek részt a közösség életében?**

Mónika: Gyerekeink nyomására kezdtünk Szemerére járni, amikor Zsolt atyát ide helyezték. Ők nagyon kötődtek hozzá, óvodás koruktól a papjuk volt. Mi pedig szívesen engedtünk a nyomásnak. A mai napig jó a kapcsolatunk a főplébániás közösséggel is, de most már évek óta itt is itthon vagyunk. A munkánkból adódóan, és mert gyakran megyünk vidékre, elég hektikus az életmódunk, de ha csak tehetjük részt veszünk a közösségi programokban. Sok értékes előadás volt az elmúlt években a Don Boscóban, amin részt vettünk. Ahova viszonylag rendszeresen eljutok, az az Irodalmi kör és a kontemplatív imacsoport.

■ **Mekkorák a gyerekek, mit tanulnak, mivel foglalkoznak?**

Mónika: Gergő, a legnagyobb, honlapokat fejleszt, Dorottya az agyagot földre szeretné cserélni, organikus, talajmegújító mezőgazdasággal szeretne majd foglalkozni, de csodálatosan horgol, kézimunkázik. Lelkes olvasója a szépirodalomnak, és szereti az idegen nyelveket is. Benedeken pedig Gábor szüleinek írói vénája ütökzik ki, nagyon izgalmas rap-verseket ír..

■ **„Megfertőzte-e” valamelyiküket a kerámia?**

Mónika: A gyerekeink látják a rengeteg küzdelmet, amivel ez a szakma jár, ezért inkább a közelébe se mennek az agyagnak!

■ **És hogy viszonyulnak a műveitekhez? Volt már olyan, hogy valamelyikük azt mondta egy munkátokra, hogy bocs, de nekem ez nem tetszik? Netán figyelemmel**

kísérik az elkészülési folyamatokat is, és már menet közben véleményt mondanak?

Mónika: Általában minden munkánkat szemrevételezik, az apróságokat is, és persze mondják, ha valami nem tetszik. Szabad kritizálniuk,

sőt sokszor kérem is, hogy nézzenek rá egy kívülálló szemével a munkámra, mert ők észrevesznek olyasmit, amit én már „benézek”. Mindhárman kreatívok, csak más-más területen.

■ **A nagyon szép és jelentős pécsi betlehemes alkotásokról az előző számban írtunk.* Hogy kaptátok azt a megbízást? Egy ilyen felkérésre azonnal igent mondtok, mert egyből megvan az ötlet, vagy gondolkodási időt kértek? Volt esetleg verseny, ahol a ti koncepciótok nyert, vagy teljes volt a bizalom irányotokba?**

Mónika: A pécsi munka meghívásos volt, de nagyon megküzdöttem magammal, hogy igent merjek mondani. Nagyon nagy kihívás volt szakmailag is, fizikailag is, de amint kitaláltam a koncepciót, már „szerelmese” lettem a feladatnak, és nagy örömmel dolgoztam. Az is biztonságot adott, hogy tudtam, amit én technikailag nem tudok megoldani – például a dobogó mérnöki precizitást követelő illesztéseit –, azt Gábor úgymint megoldja.

A Püspök úr lényegében szabad kezett adott nekünk, de természetesen egyeztetünk vele, és bemutattuk a terveket. Nagyon jó érzés volt, hogy bízik bennünk, az pedig még inkább, hogy a koncepció kifejezetten tetszett neki.

■ **Az idén nagypénteken Siófok-Kilitin felszentelt kálvária szintén a ti munkátok. Ők hogy találtak rátok?**

Mónika: A Szent Kilit plébánia hívei kezdeményezték plébánosuknál, hogy építsenek egy keresztutat a templomkertbe. A plébános azt kérte, hogy járják körbe a környező településeket, nézzék meg az ott található alkotásokat és úgy válasszák ki együtt, hogy milyen képek kerüljenek a saját templomkertjükbe. A célirányos kirándulások során jutottak el Murgára is, „választott szülőfalunkba”.

Mi mindketten lakótelepen nőttünk fel, nagyon hiányolva gyermekkorunkból a vidéki nagyszülőket, a nagy tereket, a patakpartot, az idillt. Végül ebben a kicsi faluban megtaláltuk második otthonunkat egy romos parasztházban, amit Gábor a két kezével varázsolt újjá. Idén nyáron egyébként két tábor is szerveztek ide felnőtteknek, egy kerámia–textil workshopot és egy kontempla-

▶ tív imatábort. A murgai katolikus templomnak mi adományoztunk egy saját készítésű keresztutat, és végül a kilitiek ennek egy nagyobb verziójára szavaztak.

Mivel a történet adott, csak nagyon finom „újtásokat” alkalmazhattam. Azon kívül, hogy kifejezetten Jézusra fókuszáltam, és a szövegeket is beemeltem a kompozícióba, a legfontosabb egyedi elem ezekben a képekben talán az, hogy mindegyiken megjelenik egy kis madár. Nem kifejezetten galamb, és nem is minden képen ugyanaz, hiszen Istent is sokféleképpen tapasztaljuk meg. De jelen van a legfájdalmasabb pillanatokban is, amikor talán észre sem vesszük. Jézus három elesésénél például úgy ábrázoltam, hogy egyre közelebb kerül hozzá a madár és egyre nagyobb együttérzést fejez ki a testtartása. A keresztre feszítést és Jézus halálát ábrázoló képek háttérében a kozmoszt eszünkbe idézhető finom motívumok vannak, hogy érzékeltessem, „nem helyi érdekű” történetek tanúi vagyunk, hanem az egész világot befolyásoló eseményeké.

■ **Ez a kiliti megbízás, gondolom már a pécsi átadás előtt megvolt. A pécsi betlehem sikere, és az aránylag nagy sajtóvisszhang miatt most évekre előre tele van a naptáratok megrendelésekkel? Esetleg el lehet árulni valamit, mire készültök most?**

Gábor: A naptárunk, sajnos, nincs tele! Már ez is csodaszamba megy, hogy két ilyen szép munkánk is volt egymás után. Mónika szeretné a tanári vénáját kipróbálni a kerámiaoktatásban is. És persze egy alkotó ember sohasem pihen, mindketten tele vagyunk megvalósításra váró ötletekkel.

■ **Jelent valami lelki pluszt, ha egyházi témában dolgozhattok?**

Mónika: Igen, nagyon sokat. Ezek a munkák komoly lelkgyakorlatok is. Nem lehet hetekig, hónapokig, vagy akár két évig úgy foglalkozni Krisztus életével, hogy az

ember ne ássa a történet – és ugyanakkor a lelke – mélyére. Úgy érzem, hogy a hitem nagyon sokat mélyült ezeknek a munkáknak köszönhetően, és egészen más lett az Istenképem, -kapcsolatom.

Gábor: Ezek a művek nem csak addig hatnak ránk, amíg elkészülnek. Én reggelente kényelmesen szeretek készülődni, amihez hozzátartozik az egy kávéval a kezemben való szemlélődés. Ahogy nézegetem Mónika alkotásait, új és új gondolatok, érzések keletkeznek bennem és a hála. Hála Istennek mindazért, amit kaptunk tőle.

■ **Mit tartotok a legjelentősebb nem egyházi műveteknek?**

Mónika és Gábor: Egyértelműen a családundok!

■ **Móni, az Irodalmi körből tudom, hogy nagyon szereted a verseket, az irodalom az egyik feltöltődési, ihletmerítési forrásod. Miket soroltok még ide? Mit csináltok, amikor pihentek?**

Mónika: Igen, nagyon szeretem az irodalmat, szeretek kertészkedni, egyáltalán kint lenni a természetben, sétálni, kirándulni, gyönyörködni a fenyekben. Minden héten egyszer igazi kikapcsolódás a rajzóra, amire egy festőművészhez járok. Pár hónapja elkezdünk a nordic walkingnak hódolni, ami nem, nem öregasszonyok sportja! Erről már Gábort is sikerült meggyőznöm!

Gábor: A természetben lenni én is nagyon szeretek és gyönyörködni Mónikában a fenyekben. Ezen kívül olyan dolgokat csinálni, aminek kézzelfogható, látható eredménye van. A fűnyírástól a házfelújításig mindenfélét, nem baj, ha nem értek hozzá, elolvasok egy-két szakkönyvet, és megpróbálok. Szívesen próbálkozom például

a vályogtapasztással, építészeti könyveket olvasok. És szeretem a látszólag lehetetlen problémákat megoldani. Gyerekkoromban sok mesét olvastam, és találtam egyet, ami elkísért: Kányádi Sándortól a Fából vas-karika** című mesét. Azt hiszem, hogy ez a mese jellemző rám.

M. P.

* Ha megnéznéd előző számunkat, de nincs meg nyomtatásban, honlapunk Letöltés menüjében megtalálod: <http://szemere.plebania.hu/assets/Uploads/Mustarmag-201701-LRS.pdf>

** Ha kíváncsi vagy Gábor kedvenc meséjére, a Digitális Irodalmi Akadémia honlapon megtalálod: <http://dia.pool.pim.hu/html/muvek/KANYADI/kanyadi15110/kanyadi15154/kanyadi15154.html>

VERSSAROK

Ezúttal Némethné Kiss Erika ajánlását választottunk:

Ágoston Julián:

A természet éneke

Sárgát kiált a kankalin
a pannon erdők halmain
s a szél hintázza illatát
nyomában lila ibolyák
s frissen felkélő nárciszok
megannyi tavaszi titok
duzzadó barka, fű, fa, ág
virágba boruló világ
köszönti az ég s föld Urát
lába alá terül a rét
felfogja léptei neszét
mint egykor a templom előtt
pálmaág ünnepelte őt
alatta virág, hódolat
az öreg csacsi bólogat

jól van, de mi lesz ez-után
ballag tovább sután-bután
akár az ujjongó tömeg
még a jelent sem érti meg.
Csak az Úr szeme fátyolos
szivárványosan mosolyog
szánja a lelkes sereget
szánalmasak – hisz emberek
mégis értük szenved ha kell –
lesz aki érte harcra kel
szentföldön s távol földeken
innen és túl a tengeren
lesz – amíg világ a világ –
lesz aki legyőzi magát
lesz aki a kereszt alatt
pénteken is vele marad
lesz aki érte él s ha kell
halálba vele menetel
s ünnepli mint a kankalin
a pannon erdők halmain

Általános iskolás nyári tábor 2017

Kedves Gyerekek! 😊

Az alábbi fontos információkat kell tudnotok az idei táborról:

- Nagyon fontos, hogy gyertek! 😊
- Hozzatok magatokkal sok jókedvet 😊
- Mi az előző évekhez hasonlóan mindent megteszünk, hogy élvezzétek a tábort 😊

Egy kis ízelítő a programból: kalandpark, élményfürdő, bátorságpróba, színes est, tábori póló készítés, tábortűz, sok-sok éneklés és nevetés

Kedves Szülők! 😊

A nyári tábor technikai információi az alábbiak:

Helyszín: Csévharaszt

Időpont: 2017. július 20–24.

A tábor költsége: 15.000 Ft (testvérkedvezményt a lehetőségekhez mérten igyekszünk biztosítani)

Jelentkezési határidő: június 18. (jelentkezési lap + 3000 Ft előleg)

Befizetési határidő: június 25.

A szülői tájékoztató időpontját később hirdetjük 😊

Részletekért az alábbi telefonszámokon lehet érdeklődni:

Hajdú Noémi: 06/30-847-45-03

Mayer Gabriella: 06/30-727-21-25

REJTVÉNYSAROK

HÚSVÉTI SZÓLÁSMONDÁSOK

Kedves Olvasó!

Ha a szólások-mondások számához a megfelelő betűt beírja a lenti táblázatba, egy

jókívánást kap megfejtésül. Jó szórakozást kívánunk!

K. L. M.

1. Szelíd, mint a húsvéti bárány.	L. Soha.
2. Meglesz a törökök húsvétján.	T. Jó termés lesz.
3. Olyan, mint a hímes tojás.	Á. Békés, jámbor ember.
4. Hallgat, mint nagypénteken a harang.	H. Eljárt felette az idő.
5. Derült meleg húsvét napja, meglátszik ősszel a gazdán.	S. Nem élnek házasságban.
6. Kellemes, mint húsvét napján a keszőce (cibere).	D. Érzékeny, sértődős.
7. Sok húsvéti bárányt megevett.	V. Nagyon félti.
8. A szegény húsvét napján is fekete vasárnapot ül.	T. Régóta vénlány már.
9. Nagypénteken esküdtek.	T. Keserves.
10. Úgy bánik vele, mint a hímes tojással.	Ú. Szegényeknél ünnepnap sincs lakoma.
11. Annyit tud valamiről, mint nagypéntek a disznótorról.	O. Nagyon szép.
12. Sokszor húzta nagyböjtben a tuskót.	O. Csendes.
13. Olyan szép, mint az írott tojás.	É. Semmit se tud róla.
14. El nem éri a húsvéti bárányt.	T. Nem éri meg a tavaszt.

1 2 3 4 5 6

--	--	--	--	--	--

7 8 9 10 11 12 13 14

									!
--	--	--	--	--	--	--	--	--	---

HIRDETÉSEINK

LITURGIKUS ESEMÉNYEK

- **április 17. hétfő:** Húsvéthétfő – szentmise 7:30 órakor;
- **április 18. kedd:** a Fatimai Szűzanya emléknappja. A szokásos kerületi imaest a Barcika téri templomban lesz. 18 órakor kezdődik a rózsafűzér, melyet 18:30 órakor szentmise követ;
- **május 5. péntek:** elsőpéntek;
- **május 6. szombat:** elsőszombat, 17:15 órától rózsafűzér, 18 órától szentmise;
- **május 7. vasárnap:** a 9:30 órai szentmisén lesz az elsőáldozás;
- **május 8. hétfő:** 24 órás szentségimádás;
- **május 28. vasárnap:** a 9:30 órai szentmisén lesz a bérmálás;
- **június 2. péntek:** elsőpéntek;
- **június 3. szombat:** elsőszombat, 17:15 órától rózsafűzér, 18 órától szentmise;

KÖZÖSSÉGI ESEMÉNYEK

Honlapon található általános időpontoktól eltérések lehetségesek, kérjük az érintetteket, hogy egyeztessenek, és értesítsék egymást az esetleges változásokról.

HIRDETÉSEK

- **Lelkigyakorlat:** idén is lesz lehetőségünk Barsi Balázs atya lelkigyakorlatára menni Sümegre. Az időpont 2017. november 3–5. Már most lehet jelentkezni/érdeklődni Vadas Hajnalinál. A résztvevők száma maximum 50 fő, mely keret a jelentkezés sorrendjében töltődik föl, de legkésőbb augusztus 31-ig fogadjuk a jelentkezéseket az 5000 Ft szállásdíj befizetésével.
- **ADÓ 1%:** ne mulasszunk el rendelkezni adónk 2x1%-áról a megszokott módon! A lehetőségekről a www.johelyrekerul.hu honlapon tájékozódhatunk. Kérjük, hogy abban az esetben is tegye meg a felajánlást a Magyar Katolikus Egyháznak, ha személyi jövedelemadója a kedvezmények miatt nulla forint, mert a „nullás” bevallás is számít.

ANYAKÖNYVI ADATOK

KERESZTELŐ

- ☞ **Pethő Gergő**
születési év: 2016.
kereszteelés ideje: 2017. március 19.

TEMETÉSEK

- † **Kovács Istvánné (Turai Anna)**
születési év: 1932
temetés ideje: 2017. március 8.
- † **Patonai Mihályné (Zagyai Julianna)**
születési év: 1932
temetés ideje: 2017. március 10.
- † **Varga Zoltánné (Palkó Éva)**
születési év: 1947
temetés ideje: 2017. március 31.
- † **Orosz János**
születési év: 1937
temetés ideje: 2017. április 11.
- † **Pilinger Sándorné (Sziber Gizella)**
születési év: 1922
temetés ideje: 2017. április 11.

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újraindítva 2007 decemberében
Megjelenik évente hatszor

Szerkesztőség:

Kulcsár Sándor (K. S.), Hajdu Noémi (H. N.),
Knábné Lakatos Mariann (K. L. M.), Maros Pál (M. P.),
Mayer Gabriella (M. G.), Némethné Kiss Erika (N. K. E.)

Jelen lapszámunknál munkatársunk volt még:
Kada Molnár Krisztina (K. M. K.), Békefi Edina (B. E.)

Fotók:

az Ágoston-Papp család archívuma és telefonjai
A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:
Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407
e-mail: szemere.mustarmag@gmail.com
www.szemere-plebania.hu